

[Margrete Auken]

mennesker med mange børn i dette samfund, som bliver synderlig velhavende, medmindre de virkelig er fænomenale til at rokke rundt på kronerne.

Man kan godt diskutere, som det også er blevet det i den ene side af salen, om der skal ydes mere hjælp til de mennesker, der vil adoptere i udlandet. Jeg kan forstå af det hele, at fru Pernille Sams mener, at de faktisk får en stor gratisydelse, fordi slagsmålet med adoptionsmyndighederne i Danmark er gratis. O.k., man kan jo blive så nøjsom i den ende af foretagendet, at man skal til ligefrem at være taknemlig for, at man ikke skal betale for det skænderi.

Man kan bestemt også diskutere, om reagensglasbefrugtning skal være en service, vi bare uden videre giver på hospitalerne. Selvfølgelig kan det diskuteres; det er der strengt taget ikke noget der ikke kan, ellers er den i hvert fald gal.

Det eneste, de her nævnte to grupper har fælles, er, at de ikke kan bruge den traditionelle fæcon under dynen; der er ikke andet fælles punkt mellem dem end det. Det er ligesom lidt lidt til derefter at sige, at det skulle være grunden til, at der skulle være økonomisk ligestilling mellem dem.

Jeg kender mange flere grupper i dette samfund, som har meget mere tilfælles, men som alligevel ikke er økonomisk ligestillede. Jeg har ikke set noget forslag fra Kristeligt Folkeparti om, at vi nu må ind at lave økonomisk ligestilling dér også.

Så sagt sådan i smilende venlighed: Hvis vi nu får 2 forskellige forslag, ét, der handler om, at de, der adopterer udenlandske børn, nu skal have nogle bedre vilkår – og det mener jeg bestemt der kan være grund til at diskutere meget alvorligt – og ét, der handler om, i hvilket omfang reagensglasbefrugtning skal være et tilbud, man uden videre giver, i stedet for at ødelægge forslagene ved at bringe dem sammen, er det godt, så vi ikke bare står her uden at vide, til hvilken side vi skal komme videre med sagen.

SF afviser forslaget, simpelt hen fordi vi synes, det er håbløst i sin opbygning, og det er ærgerligt, for der kunne være god grund til en diskussion af begge sider af sagen.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Forslagsstillernes sigte med forslaget er positivt og på mange måder udtryk for en forståelse

for de økonomiske byrder, der ligger på de ulykkelige ægtepar, der af en eller anden grund ikke kan få de ønskebørn, de gerne vil have.

Imidlertid er det desværre ikke lige tiden til samfundsøkonomisk at lukke op for yderligere udgifter, der ikke umiddelbart, set ud fra en samfundsøkonomisk synsvinkel, er lønsomme.

I et liberalt samfund, som Venstre selv sagt gerne ser udbygget, må den enkelte familie selv gøre sit til at opnå de goder, som den gerne vil have, herunder børn. I det hele taget lægger vi op til en række frihedsmuligheder for børnefamilierne, og af disse grunde må vi lægge vægt på, at den familie, som står i en adoptionsituation, selv må afholde de nødvendige omkostninger.

For så vidt angår brugerbetaling for befrugtning synes jeg, forslaget indeholder principielle betragtninger, som jeg gerne ser at vi arbejder videre med i Retsudvalget. Synspunkterne falder i tråd med den holdning, vi i Venstre har: at den enkelte bruger i større omfang direkte deltager i betalingen af de serviceydelser, samfundet stiller til rådighed.

Begge ovennævnte forslag mener jeg imidlertid kan indeholdes i en ny tanke, som jeg hermed gerne introducerer for Folketinget: Det er rimeligt, at 2 personer, som indleder et parforhold eller ægteskab, og som i den forbindelse ønsker at få børn, tegner en ægteskabsforsikring, der bl.a. vil kunne dække omkostninger i forbindelse med adoption og/eller befrugtning og i øvrigt i en række andre forhold af økonomisk betydning, som de to personer ikke har kendskab til om hinanden i forbindelse med beslutningen om et forholds etablering. Hvorfor er det samfundets problem, at 2 personer ikke kan få børn sammen? Det er ulykkeligt, men det må være muligt selv at forsikre sig mod de konsekvenser, der opstår af, at parterne ikke passer sammen.

Jeg ved selvfølgelig godt, at man i dag næppe har et sådant forsikringsprodukt, men siger vi i Folketinget fra, reagerer det private erhvervsliv jo prompte med hjælp til afbødning af de økonomiske virkninger af vore beslutninger. Skulle der være nogen, der er i tvivl herom, vil jeg blot henvise til Sygeforsikringen Danmarks beslutning om dækning af de meromkostninger, der kommer for familier, der efterspørger medicin. Vi ser her klart, at vi kan indrette et samfund, hvor alt ikke er gratis, men hvor befolkningen